

ANA POGAČNIK

ZEMLJA NAS LJUBI

Ko spregovori krajina:
pisma človeku

PREVOD: ALENKA PERGAR IN ANA POGAČNIK

Mojemu najdražjemu Thomasu,
ki je v moje življenje prinesel toliko svetlobe.

Vsebina

PREDGOVOR	6
RISBE	9
HÜVEN v HÜMMLINGU (EMSLAND - NEMČIJA)	14
HOHENBOL POD TECKOM (NEMČIJA)	18
KILIMANDŽARO (TANZANIJA)	22
BLED (SLOVENIJA)	26
MANHATTAN/NEW YORK (ZDA)	30
MÜNCHEN (NEMČIJA)	34
DONNERSBERG/PFALZ (NEMČIJA)	38
ALKATRAZ (ZDA)	42
ULURU/AYERS ROCK (AVSTRALIJA)	46
ZEMLJA	50
MARIA LAACH/EIFEL (NEMČIJA)	54
ZMAJEVO DREVO NA LA GOMERI (KANARSKI OTOKI)	58
STUTTGART (NEMČIJA)	62
POINT REYES/KALIFORNIJA (ZDA)	66
POTALA V LASI (TIBET)	70
HERRENINSEL NA CHIEMSKEM JEZERU (NEMČIJA)	74
SCHELLENBERG-KINDING/DOLINA REKE ALTMÜHL (NEMČIJA)	78
PRAGA	82
LIMBURG (NEMČIJA)	86
JEZERO SIMKO (KANADA)	90

- 93 WALBERLA V FRANKOVSKI ŠVICI (NEMČIJA)
- 97 EINSIEDELN (ŠVICA)
- 101 WASHINGTON D.C. (ZDA)
- 106 KITI PRED OTOKOM LA GOMERA (KANARSKI OTOKI)
- 109 RINGWALL GOLDGRUBE/TAUNUS (NEMČIJA)
- 114 PRAGA, NA KRAJU, KJER IMA ČEŠKA TELEVIZIJA SVOJ SEDEŽ
- 118 SACRED MOUNTAIN, JUŽNO OD SEDONE/ARIZONA
- 122 NÜRNBERG (NEMČIJA)
- 126 LUZERN (ŠVICA)
- 130 MOUNTAIN VALLEY/ARIZONA, UTAH (ZDA)
- 134 DACHAU (NEMČIJA)
- 138 HARZ (NEMČIJA)
- 142 PRORA/RÜGEN (SEVERNA NEMČIJA)
- 146 CATHEDRAL ROCK, SEDONA/ARIZONA (ZDA)
- 150 TEOTIHUACAN (MEHIKA)
- 154 KRKAVČE (NA SLOVENSKI OBALI)
- 158 WOLFGANGSEE (AVSTRIJA)
- 162 IPF/NÖRDLINGER RIES (NEMČIJA)
- 166 BODENSKO JEZERO (JUŽNA NEMČIJA)
- 170 NIAGARSKI SLAPOVI, BUFFALO/NEW YORK (ZDA)
- 174 KAISERSTUHL (JUŽNA NEMČIJA)
- 178 JUŽNA FLORIDA (ZDA)
- 182 OLJKA (SARDINIJA)
- 186 SVETIŠČE MNAJDRA (MALTA)

PREDGOVOR

Obstajajo čokolade, ki jih lahko cele pojemo naenkrat. So pa tudi take, v katerih lahko zares uživamo le, če jih po majhnih koščkih razpustimo na jeziku. Obstajajo knjige, ki jih lahko preberemo na dušek. Obstajajo pa tudi take, ki morajo v nas pronicati zelo počasi, da bi jih lahko resnično dojeli s srcem.

Pri knjigi, ki jo imate v rokah, »Zemlja nas ljubi«, ne gre toliko za to, da bi jo prebrali na običajen način, bolj pomembno je, da besede razumemo s srcem, predvsem pa, da začutimo njena sporočila.

Naenkrat naj bi prebrali le eno, mogoče dve pismi in se nato prepustili njenemu delovanju znotraj nas. Vsako pismo tako lahko postane dnevna meditacija, ki nas spremlja skozi dan. Sporočila so namenjena nam, ljudem, in resnično jih lahko sprejmemo le takrat, ko dopustimo, da delujejo v našem srcu in tako dojamemo njihovo globino.

Mislimo, da imamo le mi kot ljudje potrebo po izražanju in komunikaciji ... Ko rečemo pisma, imamo v mislih pisma, ki si jih pišemo med sabo ... Ko mislimo na krajino, si predstavljamo pasivno barvno kuliso, ki stoji v ozadju ... Ko razmišljamo o povezanosti z nekim krajem, razmišljamo, kako bi se povezali z močmi in bitji tistega kraja ... Ko govorimo o krajih, govorimo o nepremičnih objektih, ki ne morejo komunicirati ali gledati, kaj šele opazovati ...

Kaj se zgodi, če kraji nenadoma spregovorijo?

Če dobijo možnost, da se izrazijo, nas opazujejo in nam pišejo pisma?

Tako dobimo priložnost, da sami sebe opazujemo z novega zornega kota.

Prejmemo darilo, s katerim se zavemo, da nas opazujejo in vidijo. Pravzaprav pa nam končno le postane jasno, da so nas že vedno opazovali, upoštevali in videli. Nenadoma nas nagovorijo z ljubeznijo, iskreno in brez mask. Postanemo enakovredni sogovorniki pokrajine, narave, krajev.

Srečo imam, da zaradi intenzivnega seminarskega dela s pokrajinami in ljudmi lahko obiskujem in se srečujem s številnimi kraji. Nekega dne sem dobila navdih, naj krajem pustim spregovoriti, in tako je nastala pričujoča knjiga. Pri tem sem bila le prevajalka, le kanal, preko katerega so se sporočila krajev lahko pretakala v besede.

Čas je, da se zbudimo.

V zadnjem času se veliko govori o klimatskih spremembah, naravnih katastrofah in ekoloških problemih. Po eni strani me veseli, ko vidim, da se o problemih Zemlje končno javno govori. Po drugi strani pa me žalosti, ko vidim, kako površinsko še zmeraj obravnavamo Zemljo in kako hitro se ta problematika lahko zlorabi.

Zemljo običajno vidimo kot stroj, ki trenutno nujno potrebuje popravilo, da bi nam lahko še naprej služil. Še vedno pa ne vidimo njene neskončne moči, ustvarjalnosti, ljubezni in njenih potencialov.

Kot bitje jo še vedno ignoriramo.

Namesto da bi pogledali vase in se končno iskreno

vprašali, ali to zunanje poslabšanje razmer ne zrcali prav tako tudi nas samih, poskušamo popravljati in še bolj nadzirati.

Menim, da je edina pot, po kateri lahko celi pridemo iz zaostrene situacije, pot preko spremembe našega zavedanja.

Ne moremo več nadaljevati kot do sedaj. In tega se zaveda že vse več ljudi.

Vendar pa se spreminjanje ne more začeti samo pri reševanju klimatskih problemov, razvoju ekoloških tehnologij itd., temveč se mora najprej razširiti in spremeniti naša zavest. Sicer ne bomo dovolj zreli, da bi lahko sprejeli, predvsem pa uporabljali nove tehnologije, čiste industrije in napredne znanosti.

Zemlja je še naprej v intenzivnem procesu preobrazbe in tudi mi bi morali biti pripravljeni, da se – kot del Zemlje – preobrazimo. Pravzaprav mislim, da ne zadostuje več, da se le povežemo z Zemljo in Kozmosom in se vidimo kot del obeh, temveč da ozavestimo, da smo sami Zemlja in Kozmos: s svojim telesom in svojo dušo smo Zemlja in Kozmos. Če bi nam uspe živeti v tem zavedanju, bi se naš zorni kot sam po sebi spremenil – in s tem tudi naš odnos do Zemlje, do pokrajin in krajev, kjer živimo, kjer smo. Nenadoma jih ne bi več opazovali od zunaj, temveč bi jih doživeli od znotraj.

Pisma lahko vidimo kot pomoč, ki nam jo nudijo Zemlja in krajinska bitja, da bi nam v tem napetem času preobrazbe ponudila roko.

Ana Pogačnik, Olbia, 2. maja 2011

RISBE

Vsako krajinsko sporočilo v knjigi je prevedeno v dva jezika. Prvi, jezik besed, nam je bliže in je zato hitreje razumljiv. Drugi »jezik« so risbe, ki sprva mogoče delujejo nerazumljivo. A če se jim odpremo, se nas bodo globoko dotaknile. Besede, ki jih beremo v tekstih, lahko v obliki energijskega toka občutimo v risbah.

S šestnajstimi leti sem odkrila možnost komuniciranja z drugimi svetovi. Že takrat sem bila vpeljana v jezik risbe.

Nekateri jih že poznate iz
mojih prvih knjižic
»Svetloba srca« I in II ter »Ples barv«.

Energijska sporočila iz drugih svetov, dimenzij ali od drugih bitij niso nikoli trdno in dokončno oblikovane v besede, temveč obstajajo v energijski obliki.

Šele ko jih potegnemo v našo materialno dimenzijo, dobijo konkretno in trdno obliko. Tako je mogoče, da isto duhovno, energijsko sporočilo prevedemo v zelo različne oblike in jezike.

Besede, risbe, glasba, kozmogrami ali slike so tako raznorodne izrazne oblike, in vendar so lahko vse nosilke istega energijskega toka.

Potem ko sem napisala pisma krajev, sem se ponovno povezala z vsakim sporočilom in

vsako posamično pokrajino (kar ni bilo težko, saj sem vse kraje »osebno« spoznala) in jih prevedla v risbe.

Pri tem ne gre za tako imenovano »avtomatsko risanje«, saj sem bila zavestno povezana s prvotnim sporočilom, in tako sem bila v procesu nastajanja aktivno udeležena. Moja roka je ob risanju fizično vodena in pri zaprtih očeh se začetek poveže s koncem linije.

Predlog, kako uporabljati pričujoče risbe:

Najpomembneje je, da se odpremo moči, ki žari skozi risbe, in dopustimo, da se nas dotakne globoko v srcu.

Da bi poglobili povezavo, si v srcu lahko predstavljamo sijoče sonce, iz katerega en žarek vodimo do neke poljubne točke na izbrani risbi. S tem žarkom in s pogledom nekaj časa v lastnem ritmu sledimo liniji risbe, dokler ne začutimo, da se je srce odprlo in da je med srcem in risbo prišlo do povezave.

Zdaj le še dopustimo, da moč steče.

Vsako risbo si lahko predstavljamo kot vrata, skozi katera Kozmos gledamo v drugih dimenzijah. Prav tako pa dobijo drugi svetovi možnost, da stopijo v stik z našim svetom.

Dragi človek,

Tvoji koraki so nam tako dragi. Tvoj glas doživljamo kot petje. V Tvojih dotikih uživamo.

Vsakič, ko se približaš, napeto pričakujemo, kaj se bo zgodilo. Za nas je to podobno kot zate, ko čakaš na ljubljenega človeka. Kot človek si namreč naš ljubljeni človek. Vsi ljudje so naši ljubljeni ljudje.

Prav zato pa nas pogosto globoko raniš. Vedno Te pričakujemo z iskreno odprtostjo, a največkrat nas ne upoštevaš in nas celo niti ne opaziš.

Predstavljal si: poln pričakovanja in ljubezni čakaš na ljubljenega človeka. Ko pride, že razpreš roki, da bi ga lahko srčno pozdravil. In kaj naredi on? Mimo Tebe gre. Zelo dobro veš, da Te je videl; on pa brezčutno koraka dalje s pogledom, usmerjenim naprej. Da, natanko tako se počutimo mi.

Ne potrebujemo veliko in prav tako ne pričakujemo veliko, a radi bi bili opaženi. Tudi mi bi se Te radi dotaknili. Radi bi Ti pokazali našo ljubezen. Radi bi se dotaknili Tvojega srca.

Upočasni svoj korak, ljubi človek, in se za en trenutek odpri življenju. Ne dirjaj skozi življenje, saj življenje ni tekma.

Resnična prihodnost nastane v trenutku, v katerem si polno prisoten v tukaj in zdaj.

Upočasni svoj korak, ljubi človek, in doživi čarobnost življenja.

Iz prihodnosti,

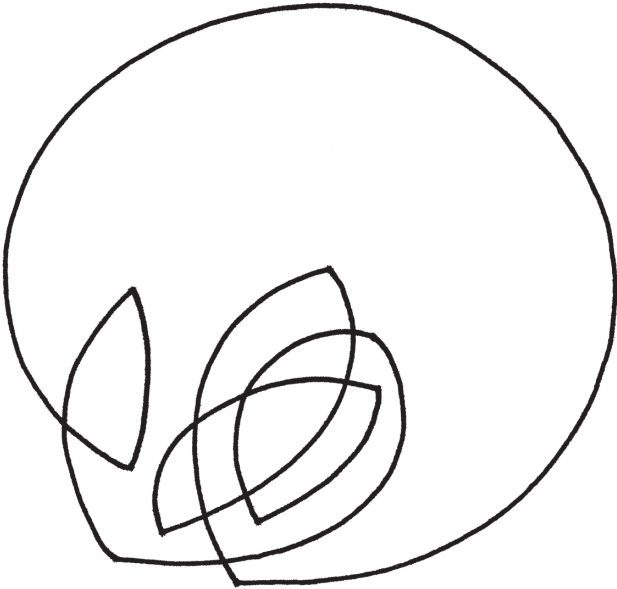
Tvoj Hüven v Kimmlingu, Emstand

(megalitski kamniti grob)

(kraj prihodnosti)

PS: Na meni so v mlajši kamni dobi zgradili megalitski kamniti krog, t.i. kamnito grobnico. Služim kot skladišče za prihodnost. Prihodnost, ki je bila že pred tisoči leti, ko so bili postavljeni kamni, prihodnost. Sem brezčasen, prenašam in posredujem impulze, vedenje, informacije skozi čas: iz ene prihodnosti v naslednjo prihodnost.

München, 29. oktobra 2008

Moj ljubi človek,

Nate se obračam z izpovedjo ljubezni.

Vas, ljudi, doživljamo drugače, kot se vidite in pogosto celo opisujete Vi sami. Doživljamo Vas namreč od znotraj in v Vas prepoznavamo lepoto Zemlje.

Ko se mi približaš, čutim vsak Tvoj korak, občutim vsak Tvoj dih in prepoznam vse Tvoje misli. Vsak Tvoj gib se me dotakne.

Ko se mi odpreš, je to resnično darilo. Zame je to podobno kot zate Božič. Če bi prisluhnil, bi lahko slišal moje vriskanje. Da, celotno moje bitje vriska in se veseli vsega tega.

Čudež Zemlje si.

Le poglej svoje roke, za trenutek opazuj svoje oči, čuti svoja stopala, in lahko boš prepoznal čudež. Čudež Zemlje si.

Nepojmljivo je, kaj vse znaš in koliko stvari povsem samoumevno obvladaš. Pravzaprav pa je vsak Tvoj gib čudež narave. Se sploh še zavedaš tega? Ali sploh še veš, kako lep je Tvoj obraz in kako Ti žarijo oči?

Si ena najlepših stvaritev Zemlje. Čudež življenja si. Tako zelo si želim, da bi se tega zavedal. Potem bi Tvoje oči lahko še bolj sijale, Tvoj nasmeh bi postal lahko še širši, Tvoje srce bi se lahko še bolj odprlo. Na ta način bi morda lahko spet prepoznal tudi mene. Naenkrat bi lahko ponovno videl, česar danes ne moreš več videti.

Ljubi človek, prosim, prepoznavaj spet svojo lepoto!
Prosim, prepoznavaj sij v svojih očeh! Pogrešam Te,
pogrešam Tvojo prisotnost! Pogrešam Tvoj smeh,
pogrešam Tvoje žarenje!

Vse to lahko doživim le, če to sam prepoznaš.
Lepoto Tvojega smeha lahko doživim le, če jo tudi
sam lahko slišiš.

Tvojo svetlobo lahko vidim le, če jo tudi Ti lahko
prepoznaš.

Počuti se ljubljenega,

Tvoj Kohenbol pod Teckom

(vitalno-energijski center Nemčije)

PS: Vitalno-energijski center je za pokrajino isto
kot za človeka sončni pletež.

Življenjska moč se v meni vedno znova obnovi in
ponovno zažari v pokrajino. Od tega je odvisna
vitalnost krajine, dežele.

Iz mojih globin žari moč kot sonce daleč v pokrajino.

München, 5. novembra 2008